

Søren Pinds tale ved demonstration ved den russiske ambassade

Taler

Søren Pind
Formand den danske Ukraine
komite

Dato

24. februar 2023

Sted

Kristianiagade, København

De så ud over verden.

De så Trump, der leflede for Putin og lod det passere, at Ruslands mest succesfulde efterretningsoperation i det 21. århundrede svækkede demokratiets arsenal til bristepunktet.

De fulgte Storbritanniens løsrivelse fra det Europa, der udgjorde et anker i forhold til det evige Rusland.

De så, at i Danmark blev det parti, der indeholdt det mest russiskvenlige folketingsmedlem, det største borgerlige parti i 2015.

De så, at vi intet gjorde i forhold til overgrebet i Georgien.

Og uhyrlighederne – selv ordet er for småt – i Syrien blev, af de førstnævnte kræfter, latterliggjort og gjort irrelevante.

Vi så det hele. Vi kiggede. Vi vred hænder.

Der sad vi, med vore latterlige krav på et fedt køkken, badet i hadet til bankerne, skønt vi selv pattede på patterne fra pengeudlånerne, og gik hjem og kiggede på parcelhuskuponen, stemte nej til retsforbeholdet – endnu en russisk triumf – og hyldede politiske forhold, der ville få den russisk ortodokse kirke til at gå i spagat af glæde. Udlændinge, Men in Black, de mest vanvittige konspirationer i forhold til vores statsstyre, efterretningsvæsen, anklagemyndighed, domstole, grundlov – og hvad de så, er vi stadig i færd med.

Og de så svaghed.

Og de troede, at den svaghed, de så, var dem, vi virkelig er. De troede, at dem, der larmer mest, råber højest, trænger igennem – at det er dem, der definerer os. Og de gik i krig.

Lastbiler og kampvogne ladet med ondsind og mørke. Et mørke, vi ikke gør os begreb om. En strategi baseret på snigmord i hjertet af Kyiv. På en folkevalgt præsident, der intet andet havde foretaget sig end søgt at forbedre sit folks vilkår. En tilnærmelse til Vesten. En tilnærmelse, der ganske få dage før invasionen fik Enhedslistens Pelle Dragsted til at tale om NATOs ekspansionstrang.

Jeg læser i disse dage de agitprop-metoder med påstandene om, at Maj Villadsen beskyttede de yderligtgående i Enhedslisten, og at Pelle Dragsted skulle repræsentere fornyelsen. Målrettet går man efter en likvidering af ledelsen i Enhedslisten for at foretage et hamskifte, der skal få stanken af Rusland til at forsvinde. Og som vanlig bytter man om på faktor og tæller, og tiltror de samme mekanismer, der gav Putin lov til at bedrive sit spil og hans kræfter i Vesten mulighed for at undergrave vort folkestyre, en mulighed for at tvætte det urene rent.

Men denne gang er bægeret fyldt.

Vesten har fået nok. Vi har opdaget, at vi vil kæmpe for det liv, den kultur og den måde, vi nu engang har til fælles. Efter årtier lange angreb på Vesten – det, der er egentligt synonymt med globaliseringen – har det tavse flertal fået nok og har sat sig til aktiv modstand.

Mange lod som om, vores fællesskab ikke fandtes. De talte om national suverænitet, som om Ukraine har nogen suverænitet uden Vestens – selvvalgte – støtte. Hvis jeg skulle parafrasere de såkaldte realister, er suverænitet en absurditet, medmindre man er sammen med nogen, der vil opretholde denne suverænitet.

Der er ingen suverænitet uden styrke. Og særligt for små og mindre lande findes suverænitet kun i fællesskaber med fælles regler for de ting, hvor andre ellers er suveræne, og selvstændighed, hvor fundamentet for det økonomiske, kulturelle

og politiske samarbejde ikke undergraves eller påvirkes uhensigtsmæssigt. Dansk suverænitet findes ikke i Danmark med grænser. Dansk suverænitet findes i et forpligtende samarbejde med Europa og USA. Ellers ville vi leve i en evig angst for at lide den skæbne, der nu er Ukraines.

Skellene er faldet for vore øjne. Et tidehverv.

Derfor støtter så mange danske, at vi eksporterer våben til Ukraine. Derfor har den danske Ukraine komité på blot et år modtaget næsten 60 millioner kroner.

Vi er kun suveræne med andre. Og vi er kun suveræne, hvis andre får lov at vedblive at være det. Hvem tror dog på, at Ukraine – et land med knapt 42 millioner indbyggere, syv gange større end Danmark – er mere suverænt end Danmark? Hvem tror dog på, at Ukraine er mere suverænt uden for EU og uden for NATO? Fantaster. Eller mørkemænd ...

De gør det altid til en fortælling om, hvem der elsker Danmark mest. Men hvad er det at elske Danmark? Er det at sikre, at hun aldrig falder i fjendens vold? Eller at volde hende sorg og byde hende trældom i egen borg?

Det er absurd, at vi, der kæmper med liv, sjæl – og pragmatisme – for at sikre Danmark så frie rammer som muligt (!), gang på gang skal stilles over for påstandene fra mennesker, der påstår, at vacciner får folk til at bløde omkring dem, at nationalstatens opløsning er nær, at vi ikke elsker Danmark.

Det forholder sig modsat.

Det er kærligheden til fædrelandet, der netop driver sandheden om, at alene er man ... alene. At vores værdier og kultur rækker ud over Danmark. At vi har danske værdier. Men også europæiske. Og vestlige værdier. Der er enestående. Og vores. Og som Athen og Spartas fælles falankser må – må – møde fjenden. Skønt forskellige hjemme.

Støt Ukraine. Støt den danske Ukraine komité. Hjælp os netop omkring årsdagen for den russiske aggression. MobilePay 924084.

Kilde

Berlingske.dk

Kilde type

Dokumentation på online medie

Tags

Demonstrationstale, Venstre

Relateret

24. februar 2023

24. februar 2023

24. februar 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pinds-tale-ved-demonstration-ved-den-russiske-ambassade>